



FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 1 Ročník XX

8. ledna 2023

*„Jistě je na tomto místě Hospodin,
a já jsem to nevěděl!“*

(1M 28,16)

Milí farníci,

Zdravím vás v novém roce 2023! Po zkušenostech posledních tří let bychom mohli hledět do blízké budoucnosti s obavami. Co zase bude? Ale dostali jsme od Boha velký dar, víru. Kde je živá víra, tam se nebe otevírá. Nechme se inspirovat Božím slovem:

V první knize Mojžíšově čteme, jak Jákob „měl sen: Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží.

(Bůh řekl Jákobovi) Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš a zase tě přivedu do této země... Tu procitl Jákob ze spánku a zvolal: Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl! Báł se a řekl: Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská... Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boží).“

Slavná vize „Jákobova žebříku“, která byla důvodem vzniku posvátného místa uctívání, je nám připomínkou našich chrámů, kostelů a kaplí, které naši zbožní předkové postavili a Bohu zasvětili. Při modlitbách a liturgii na těchto místech se děje živá komunikace mezi nebem a zemí. Navzdory stropu, který stavíme kvůli dešti, je na těchto místech nebe (rozuměj Boží království) zvláště otevřené. Ono příslibení Božího doprovázení kamkoliv nás věřící utěšuje, že nejen v kostele je Bůh s námi. Ale také, že nás vždy přivede zpět na místo svého zvláštního přebývání. Proto se pravidelně vracíme do našich chrámů, kde je při liturgii, ustanovené Božím Synem Ježíšem, naším Králem a Spasitelem, žebřík, výtah, koridor, duchovní síť – jakýsi internet, kde je náš nebeský Otec stále on line. Ale není to virtuální realita, je to realita, třebaže našim očím zatím neviditelná. To mě fascinuje na životě z víry a na mé kněžské službě. Věřte, že máme žebřík do nebe!

Ať vás všude provází Bůh, nezapomeňte!

To vám přeje a žehná †! pater Petr

Vidět, co činí Otec

Některé Ježíšovy výroky mi nedají spát. Mám pocit, že to Ježíš dělal naschvál. Jako by mi svými slovy nasadil brouka do hlavy, což má za následek nejen to, že na ně nemohu zapomenout, ale že s nimi musím zápasit a nemohu je tak lehce „přeskočit“. Není divu, že si lidé při Ježíšově vyučování asi nemuseli dělat zápisky. Jako učitel nikdy neměl za cíl oslnit publikum svou výřečností a vzděláním, ale vyvést z rovnováhy jejich (a naše) zatuhlé a úzkoprsé myšlení a vyprávět lepší příběh, který nás nepřestane fascinovat.

Jedním z takových výroků je pro mě verš z Jana 5,19: „*Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce.*“ Říct něco podobného jeden z mých synů, nevím, jestli by mi to lichotilo, nebo mě to spíš

vyděsilo. Ježíš jistě nebyl nesamostatný a úzkostlivý syn. Byl naopak v tak hlubokém vztahu se svým Otcem, že viděl jeho jednání a přítomnost i tam, kde ji ostatní neviděli. Tam, kde ostatní viděli problémy a slepé uličky, on viděl Otcovy skutky, do nichž může vstoupit.

Snad nejkrásnějším příkladem je pro mě Ježíšovo procházení Jerichem, kde se pravděpodobně ani nechtěl zastavit. Přesto reaguje na volání slepého žebráka Bartimea, kterého se ostatní snaží umlčet a odehnat, a při východu z města na Zachea na stromě, u něhož nakonec zůstane přes noc (L 18,35 – 19,10). Jericho od té chvíle nezůstalo stejné. Ježíš viděl, co činí jeho Otec. Boží přítomnost vnímal zcela jinak.

Věřím, že Bůh je mnohem více a aktivněji přítomen v našich životech, v našem okolí, v našich církvích, v celé naší zemi i v celé fyzické realitě, než jsme si většínou vůbec vědomi. Že mluví mnohem více, než jsme ochotni slyšet. Jedná i v lidech nevěřících mnohem dříve, než jsme s nimi navázali vztah. A modlitba je kromě jiného důležitá i pro to, abychom se naučili vidět, kde všude Bůh je a co právě činí. Vidět, co činí Otec, bylo zdrojem Ježíšovy činnosti a mě to nutí se ptát, zda totéž platí o mně, o mé službě nebo o církvi.

Když se dívám kolem sebe, mám naopak pocit, že mnoho aktivit vychází spíše z nevyřčeného předpokladu absence Boží přítomnosti. Snad nejhorší a nejnebezpečnější verzí této nevíry je snaha tuto přítomnost uměle „vyrábět“ pomocí emocionálních „ždímaček“ a show, které sice lidi krátkodobě vybudí, ale dlouhodobý pocit, že Boží přítomnost se projevuje přesně takto, plodí spíše frustraci a duchovní vyčerpanost, a nikoli hlubší prožívání Boha v každodenním životě. Zlobí mě duchovní vůdci, kteří přicházejí do naší země, aby konečně přinesli tu pravou Boží moc a vanutí Ducha, aniž by tušili, co vlastně Bůh v naší zemi dělá, co naši



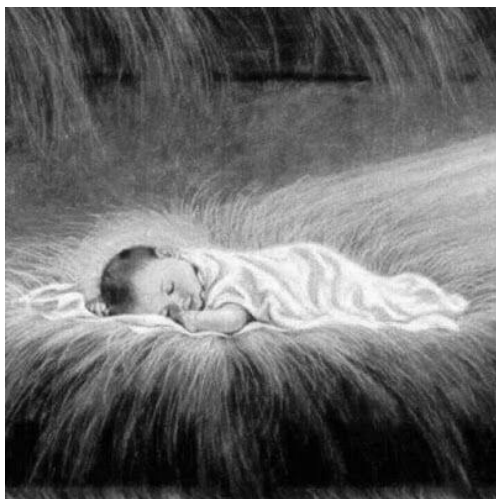
církvi dal a v čem je krásná a jedinečná, a ve skutečnosti ji podkopávají, spíše než by ji zmocňovali.

Jedním z klíčových zápasů české církve je zápas s malomyslností. Tu dle mého nevyřeší ani nostalgie po devadesátkách, ani velkohubé přísliby zázračných duchovních průlomů. Cestou radosti z Boží přítomnosti je jistota, že Bůh skrze svého Ducha přebývá v našem nitru a že nám jeho božská moc darovala vše, co je potřeba ke zbožnému životu (viz 2Pt 1,3). Snad potom i my s Jákobem zvoláme: „*Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl!*“ (1M 28,16)

(Jiří Unger, evangelikální religionista)

Ježíšek:

z chléva do výlohy a zpět



K Vánocům neodmyslitelně patří lehká pochybnost, zda je slavíme správně. Jsou tradice, co mají povahu závazných pravidel, a pak zvyky, které se pěstují lokálně či v jednotlivých rodinách. K tomu, co přetrvává z dávné minulosti, občas něco přidáme, z něčeho naopak slevíme, nic méně jsou věci, přes které, jak se říká, nejede vlak, jako je ozdobený strom, dárky či kapr. A všudypřítomné koledy.

Vánoce jsou křesťanským svátkem, ale křesťané se o Ježíška už dlouho ochotně dělí s lidmi, kteří věří v dobro a lásku na jiné způsoby. Jakkoli jsou

ale Vánoce i svátkem tolerance, ta lehká pochybnost je společná všem a souvisí s naším sklonem ke konzumu. Neztrácíme důrazem na vánoční štědrost, na množství jídla a početnost darů ze zřetele to podstatné? Je nezbytný všecken předvánoční shon a stres? Nebyly by lepší Vánoce skromné, klidné, chudé? Vždyť takové byly ty první, o kterých pojednává Bible. Marie Ježíše neprodila ve chlévě z nějakého romantického rozmaru, jak by nám to mohlo připadat při pohledu na líbivé obrazy Svaté rodiny, obklopené zvířectvem, pastýři a králi z Východu. Podle Lukášova evangelia Marie syna „položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou“.

Vánoční materialismus není nějaká soudobá neřest. Vzpomínám, jak Honza Burián už za socialismu zpíval „Zas budou Vánoce, ty svátky vkladních knížek, dav najde Ježíška a hned ho sejme z kříže. Bude z něj manekýn tak do výkladních skříní, nad vším zakrouží solventní cherubíni...“ Pokud se dnešní kapitalistické

Vánoce od těch socialistických v něčem liší, bude to souviset s majetkovou nerovností, s rozevřením za socialismu neznámých nůžek mezi bohatými a chudými. S jistou nadsázkou asi můžeme říct, že chudé, tedy autentické Vánoce jsou výsadou chudých, zatímco bohatí se musí spokojit s Vánoce neautentickými, bohatými. Protože ale luxus je relativní veličina, všichni můžeme slavit Vánoce štedré. To jsou takové, kdy si svátečně dopřejeme více, než o dnu všedním.

Do letošních Vánoc nezvykle promluvila politika. Byli jsme uvrženi do krize, kterou provází dražota, ale také existenční nejistota. Přibývá lidí, kteří mají vyšší výdaje, než příjmy, dochází ke znehodnocování úspor a na obzoru je hrozivá energetická krize. Přicházející bída se promítla do vánočních nákupů a objevují se statistiky, čeho jsme letos nakupovali méně než minule. Za povšimnutí ale stojí i reakce na lamentaci, že nám neschopná vláda kazí Vánoce. Na obranu vlády, která to prý má těžké, zazněly i názory, že bída vlastně Vánocům sluší. Kde je psáno, že se stoly musí prohýbat, a darů má být nepočítaně?

Myšlenky skromných autentických Vánoc se tentokrát nechopili konzervativci, ani levičáci, nýbrž pokrokařští zelení liberálové, kteří nám nouzi, kterou způsobili, zkoušejí prodat jako ctnost. Ambasadorů těch správných, skromných, a tím pádem hluboce duchovních Vánoc se letos prohlásili ekonomičtí diletanti, zarputilí válečníci a politici, kteří místo zájmu voličů hájí zájmy svých sponzorů. Důsledkem toho se Ježíšek z pohodlí nákupních center stěhuje domů, do chléva. Ježíšek je ovšem noblesně nad věcí, je doma všude, kde mu otevřeme srdce. Politiku neřeší.

(Ivan Hoffman, Politikos, Radio Universum)

Lorna Byrne: archanděl Michael

Archanděl Michael je extrémně mocný archanděl. Z lidského hlediska, abychom to lépe pochopili, má pod všemohoucím Bohem veškerou nebeskou autoritu. Má autoritu k tomu, aby nám pomáhal, byl naším ochráncem, obráncem, povzbuzoval nás, abychom se nevzdávali života, aby nám pomohl být k sobě laskaví, abychom viděli, jak důležitý je každý z nás...

Oznámení

Týden modliteb za jednotu křesťanů

- zahájíme při středeční mši svaté 18. ledna

Neděle Božího slova

22. 1.

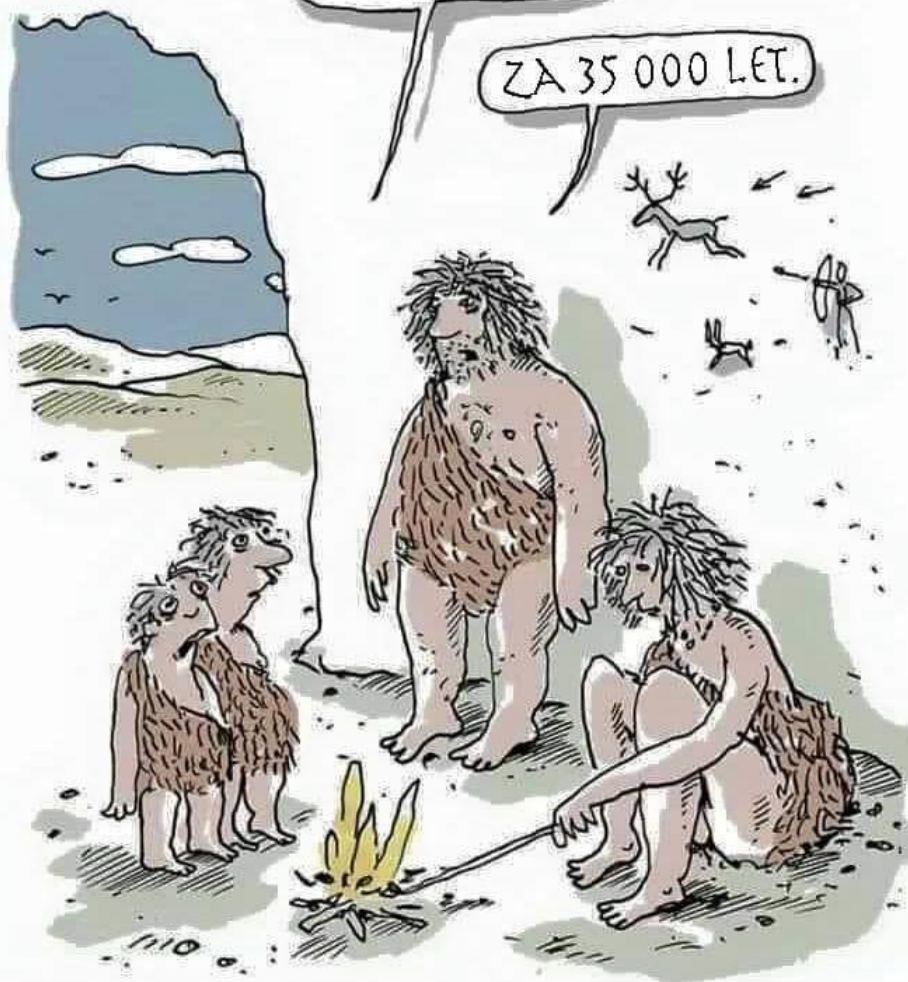
Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem. Uzávěrka příštího čísla 13. 1. 2023. Redakce: P. Petr Misař (tel: 721 901 533)

Web: rimskokatolickafarnoststaryrozmital.webmium.com, email: rkf.staryrozmital@dicb.cz

TIL

KDY PŘIJDE
JEŽÍŠEK??!!

ZA 35 000 LET.



Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 9. do 22. ledna 2023

Den		Starý Rožmitál				
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvozdřany	Bělčice	Ostatní
Pondělí	9. 1.		---			
Úterý	10. 1.		---			
Středa	11. 1.		18,00 růženec			
Čtvrtek	12. 1.				17,00 růženec	
Pátek	13. 1.		18,00 růženec			
Sobota	14. 1.					19,00 spol. mladých
Neděle	15. 1.	8,30 Za rodiče Kovářikovy a jejich děti		10,10 b. slova	11,15 mše sv.	
Pondělí	16. 1.		---			
Úterý	17. 1.		---			18,00 Farní spol. <i>Panský dům</i>
Středa	18. 1.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Čtvrtek	19. 1.				17,00 mše sv. farní kaple	
Pátek	20. 1.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	21. 1.					
Neděle	22. 1.	Neděle Božího slova 8,30 volná intence		10,10 mše sv.	11,15 b. sl..	